

יונתן רטוש : אהבה

בהנלדה —

באיזו שעת ברכה של קרוב לְכבות
וגוף
של פני צני חרבות של
אינו צוּכָה וְכָדוּד
אשר לא השגילה נפש לנטר
ביום סוּפָה
או בהתגנב קל פתיוני
הארץ והלב לנצר
קל טיח מסקמות
אשר דבק בקירות מטים
משכבר —
או בחרפה וכעש נקמות ששש
המצביר אדם על נצתו —

בהנלדה —

בהנצ בת-חיוף קורן,
באינה דבר חלקות בוש
מצט בלא לב ולב,
בצין לטה פתאם בגלי הדעת —
באחד משבצים ושקצת המשעולים
הנפסחים אליה
בקל צת

או בשעה של עלפון

בהאסו הטובצ בקנה
— אולי יצרם עליו צפר
ואבנים
אולי יקנם בשר ועור
— וצמח צץ גדול לאלהים
ולאדם
לחסות בצלו —

יִדְהַנְלֶנְהָ —

רוֹטְטֵת וְרַכָּה כָּכֵל הַיְלִוּד הַנֶּחֱדָה
 וְהַנְּהָה בְּכַנְפָּהּ כָּל הַפְּתָרוּנִים —
 וְהַשֵּׁר אֶת כָּל אֲשֶׁר
 לֹא מִצָּאָה הַנֶּפֶשׁ לְעִמּוּד בּוֹ
 לְפִי סֵלֶם הַיֵּשׁ שֶׁל
 הַחֲשִׁיבוּיּוֹת הַצָּרוּרוֹת
 בְּאַבְרַת הָאֲהָבָה
 הַמְּנַצֶּרֶת פֶּל —

סוֹף סוֹף —

גַּם הָאֲהָבָה הַרְאֵשׁוֹנָה שֶׁלָּנוּ,
 כָּל הָאֲהָבוֹת הַרְאֵשׁוֹנוֹת שֶׁלָּנוּ
 לֹא הָיוּ אֵלָּא אֲגָדָה וְקִלּוֹת רֵאשׁ —
 אֲשֶׁר יִנְקוּ
 מִגֵּר וּמִץ
 מִכָּל בְּסָרִי
 נְהִיּוֹת וְרִגּוּשִׁים
 וּמִצֵּט כָּוֵב,
 אֲשֶׁר
 — מִקֵּץ יָמִים —
 כָּלֶם נֵעֵם,
 וְתַפְלִים וּמִשְׁבָּשִׁים מִצֵּט,
 כָּכֵל הָאֲהָבוֹת שֶׁהֵלְכוּ
 לְעוֹלָמֵן —

יָאֵז —

הַכֹּל לְפִי זְמוּנֵי הָאֲרוּעִים
 וּמִזֵּג הַנֶּפֶשׁ הָאוֹהֶבֶת
 בְּהַזְדוּג אֶל לַהֵט הַזּוֹלֶת
 עַל שְׂבָרוֹנֶיּוֹ וְתַקּוּנֵי נַפְשׁוֹ —

צל כל קירי העלומות
 וקוי קרני האור
 המשמברות וכסה את עין
 כל השמים
 והארץ
 ואת נפש האדם
 ובשרו —

ואסר — גרף והסע
 עם זרם הנקר
 בנקותיו —

בריה חדשה תמם —
 יורשת אדירה או הלושה
 ככל אשר תהי יד המקרה והאמת
 אשר תמצא בה הנפש
 ככל אשר תמצא בה
 למצא

ככל אשר תמצא אהבתה —

והציבה דלתים וברים —
 תצמיד חומותיה סביב
 למצן שמר אדם
 שאר נפשו —
 לבל יבלע לה —

*

וכל בת לבנה וכף טיס תקשר
 להוסיף על החומה —

למצן תצמד ונתן לאדם
 את מחסה קורת הלב
 מפחד כל הרוחות
 המסתופפות אדנה
 תובעות —

קרוחות רפאים
 שלא באו על גאלתן
 גאלת דמן השפוף
 להכות נפש כל בשר
 אשר לא ידע אדם
 לנצר —

וכי יצמד איש למפר
 את כל רוחותיו השבע —
 ואת כל אבני השתיה —
 וכל היקל שחרד על ספו
 וכל מגדל שראשו בשמים —
 וכל אוצרות שפוני עד
 אשר לא ערב לבו
 צדיהם —
 וכל מותר נפש ואדם
 אשר צר לבו מהכיל —

וכי יקום וקרקר בידים נואשות
 לסלץ נפוצות אבנים מנפצות
 מבוגגי עולמו אשר הרס
 לשפץ גם את חומתו
 הזאת —
 הנחשה —

ושפץ את שרידי פתוחי
 השן אשר הצילה ידו
 וטוס בטיח הטח —
 והשבע את שבע קרוחות
 בלנה
 בנפש —
 וקגוף —
 ובשום-שכל חיי המעשה —

לשוב למנוחת עולמן
 לשוב למנוחות עולם —
 לבוא בצור —
 להטמן בצפר
 לרדת תחתיות שאול סיים
 למצן יונח לו מצמלו
 למצן ישוב ורקא לו —
 למצן תהי לו נפשו לשלל
 ושבה וחייתה מצמלה —

וכי יתן איש כל הון נפשו
 באהבה —

אולי יעשה ויובל
 וירצו אלים ונאנשים
 ונפשו ולבו החלוקים צליו
 את פצעלו
 הפצם האמת
 הזאת —

כי מעולם
 כל האדם גלו
 קרעים,
 גלואים וטלאי
 מקל אשר תזן העזין —
 אל כל אשר יפתה
 לכב —

ואנו מה
 כי נדע את כל המצמקים
 אשר תצל בם
 נפש אדם

בְּאַהֲבָה

וְהַרְרִים בְּצַלְעֵיהֶם תַּעֲפִיל

— אִם כִּי —

בִּינֵינוּ לְבִינֵינוּ

— מִי לֹא יִדַע-כְּמוֹ

אֵת הַעוֹמֵד לְסָנְיוֹ.

אֵת הַנֹּכַח לֹא מִיָּדָיו —

וְאֵת אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ מִצְמוֹ —

אֵת כָּל אֲשֶׁר יוּכַל

לְיַמְצָא

וְאֵת אֲשֶׁר לֹא יוּכַל

לְיַמְצָא —

וְאֵת אֲשֶׁר לֹא יִבְקֹשׁ מִיָּדָיו —

וְכִּי שֵׁשׁ וְהַדְּבָרִים

מִשְׁתַּבְּשִׁים אֵי קֶדֶךְ

כָּל דְּרָכֵי אָדָם

מִסּוּבַב דְּרָכָיו —

בְּאֵיזוֹ שְׁעַת בְּנִיחָה שֶׁל קְרוֹב לְקִבּוּת

וְגוֹף —